

Magyar tánclépésekkel német földön

A nyár elején az észak-rajna-vestfáliai Wewelsburgba, a kétévente megrendezett nemzetközi ifjúsági fesztiválra, első külföldi fellépésére utazott a budakeszi Bojtár Népzenei Egyesület táncsoportjának nyolc táncos párja és a Rojtos zenekar. A fesztiválon tíz ország táncgyűtéseit ugyanannyi német táncsoport látta vendégül. A Budakeszi Szépitők Hűszéves egyesületi kapcsolatából kinőtt delbrück-westenholzi testvérvárosi köteléknek köszönhetően ott töltött egy hét alatt olyan barátságok születtek, amelyek joggal ébresztenek reményt arra, hogy ezt a kapcsolatot a következő generáció is fenntartja. Menczingerne dr. Bokor Andreát (M.A.), a táncsoport egyik vezetőjét és Hidas Mátyást (H.M.), a Budakeszi Szépitők Egyesületének vezetőjét kérdeztem a részletekről.

Delbrück 12-13 ezer fős városa a tíz körülötte fekvő kistelepüléssel alkot egy 32-35 ezer fős körzetet. Az egyes településeknek nincs saját önkormányzatuk, hanem képviselőket küldenek a delbrücki tanácsba. E települések között van testvérvárosunk Westenholz, de a nemzetközi néptánc találkozóknak otthont adó Wewelsburg is.

A Westenholzi Heimatvereinnel 1985-ben indult kölcsönös, kétévenkénti látogatások szorosra fűzték a Budakeszi Szépitők és németországi barátaik kapcsolatát.

H.M. – Az évek során az egyesületi életrel sokat tanultunk tőlük, adományokkal segítettek pl. a kálvária felújításában, vagy a II. világháborús emlékműnél, de nekünk is volt mire büszkének lennünk: a budakeszi Egyesületek Házát, amit hat helyi egyesület használhat, vagy az arborétumban, gyönyörű természeti környezetben kialakított, egyesületi összejövetelekre, sütésekre is alkalmas fedett helyet igencsak irigyelték tőlünk, mert nekik ilyen nem

volt. Így jobban átértéztük mi is, micsoda értékek birtokában vagyunk.

M.A. – Wewelsburg már huszonhetedik alkalommal, 1954 óta rendez meg ezt a fesztivált. Minket a delbrück-westenholzi táncgyűttes fogadott, s a családoknál kaptunk szállást. Vendéglátóink is nagy hangsúlyt fektetnek a hagyományápolásra, a staféta átadására a fiatalabb generáció számára. A kicsiket már egészen kis kortól csoportokban oktatják a már nagyobb táncosok keze alatt, akiket pedig az idősebbek oktatnak és fognak össze. Így a tánc tanulással együtt az oktatást és a csoportok összefogását és irányítását, az utódok nevelését is megtanulják. Az egy héti tartó fesztiválon (június 3-9.) legalább hatszáz fellépő vett részt. A házigazdák mindent megtettek, hogy a gondjaikra bízott csapatok számára fellelhető maradjon a náluk töltött egy hét. A 12-18 év közötti táncosaink számára egy életre szóló élményt jelentett egyszerre ennyi nemzettel találkozni és mindegyikkel tudni kommunikálni. Az az iskolai nyelvtanulás, ami órákról és osztályzatokról szól, az itt most mind értelmet nyert. De felbecsülhetetlen hozadéka volt ennek az utazásnak a csapattá kovácsolódás is. Magyarként egy csapatban külföldön lenni és az értékeinket képviselni sokkal nyilvánvalóbban és markánsabban lehet, mint itthon. Ezt így, kamaszkorban nem is árt, ha meg tudjuk mutatni a gyerekeinknek.

– *A magyar néptáncjal milyen rangot sikerült kivívnia az egyesületnek?*

M.A. – Az nyilvánvaló volt, hogy a magyar néptánc jól ismert és igen kedvelt Németországban, de nem egyszerű a német körtáncok sorába beilleszteni. Próbáltuk megmutatni a mi táncaink individualizmusát, és megtanítani azokat az elemeket, amiket a magyar néptáncban ugyan nem járatos, de táncmozgásban gyakorlott ember könnyebben el tud sajátítani. Erre nagyon szívesen vállalkoztak, és nagyon jól éreztük magunkat a közös táncolások során, de tény és való, hogy a bolgárok kólójába vagy a polkákba sokkal könnyebben be tudtak kapcsolódni a különböző nemzetek képviselői. Szép emlék maradt számunkra, amikor a csodálatos kulturális központtá kiépített wewelsi vár belső udvarán a Rojtos együttes tagjai, akik a fesztiválon a zenét húzták a talpai alá, belecsaptak a hurokba, és a ki tudja hány országból ott várakozók kedvére magyar népzene töltötte be a várat. Nekünk ez különösen szép volt, hiszen a mi zenénk, de a többiek is nagy tapsal hálálták meg

a produkciót. Meglepően jól sikerült a padernborni színházban hagyományosan megrendezett gála. A mi gyerekeinknek nincs igazán gyakorlata a színházi szereplésben, hiszen először a Prohászka gimnázium nyújtott számukra ilyen körülményeket. Nagy élményként élték meg, hogy milyen jól sikerült a színházi színpad adta lehetőségekkel élni, hiszen egy nagyon szép produkcióval sikerült ott is bemutatkoznunk. A fesztiválról aztán azzal a hírrel érkeztünk haza, hogy rá egy hétre a Budakeszire utazó idősebb generációs delbrücki csapattal, ha van hely a buszban, a táncosok is jönnek. Jöttek is, bár legnagyobb szomorúságunkra csak öten

férték be. Így az itt töltött négy napban az idősebbek a Szépitők Egyesülettel, mi pedig a táncosokkal szerveztünk programokat, volt, amit közösen. Jártak a temetőben a felújított Emlékezés keresztjénél, megmutattuk a város új látnivalóit, a Himnuszszobrot, az országzászlót, a helytörténeti múzeumot,

de volt strand, táncház, amit kifejezetten ők kértek, gulyásvacsora, helyi borkóstoló az idősebbekkel közösen és Szent Iván-éji tűzugrás, ami azért is sikerült szenzációsan, mert zenész szomszédunknak éppen vendége volt a Gyimesekből egy nyolcvan éves bácsi, aki még a nagy gyűjtőknek, például Kallóséknak mutatta be az általa ismert táncokat. Öregségére megvakult, most zenél. Hát ők húzták nekünk a gyimesi zenét, ami nem csak német vendégeinknek, de nekünk, magyaroknak is páratlan élmény volt.

– *A jól sikerült találkozások után joggal bízhatunk tehát a folytatásban.*

H.M. – Örömteli dolog az, ha ez a kapcsolat így, fiatalokkal kiszélesítve továbbra is fennmarad. Talán még a sportban kínálkozik hasonló lehetőség, a Budakeszi Labdarúgó Akadémia ifjúsági és kölyökcsapataival lehetne magyar – német labdarúgó bajnokságokat rendszeresíteni. Számos tagunk szürke eminenciásként nagyon sokat tesz azért, hogy ezek kapcsolatok folytatódjának és ebben most nagy szerepet vállalt a Menczinger-házaspár, amit köszönünk. Ezek azok a kapcsolatok ebben az egyesült Európában, ahol a nemzeti értékek felértékelődhetnek, a nemzeti öntudat megerősödhet, s egészséges nemzeti érzés ébredhet bennünk, amikor egy táncsoportunk jól szerepel külföldön, vagy amikor egy-egy idelátogató külföldi egyesület elismeréssel szól a dolgainkról.

Koós Hutás Katalin

